

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/167/2019
Identifikačné číslo spisu:	5711203972
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5711203972.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. G., trvale bytom v M., P. O. I. 42/41, proti žalovanému J. G., trvale bytom v E. E., I. P. XX/X, zastúpenému Mgr. Miroslavom Golianom, advokátom v Bratislave - mestská časť Petržalka, Budatínska 16, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 8C/76/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. októbra 2018 sp. zn. 9Co/211/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25. októbra 2018 sp. zn. 9Co/211/2018 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 19. apríla 2018 č. k. 8C/76/2011-581 Okresný súd Martin (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) I. vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov po rozvoze; II. do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal osobné motorové vozidlo značky Dacia Sandero evidenčné číslo E. XXXAJ; III. do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal pozemok v katastrálnom území E. M., parc. č. CKN XXX/XX - záhrada o výmere 294 m², zapísaný v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX; IV. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal pozemok v katastrálnom území E. M., parc. č. CKN XXX/XX - záhrada o výmere 329 m², zapísaný v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX; V. do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného prikázal pozemok v katastrálnom území E. M., parc. č. CKN XXX/XX - ostatné plochy o výmere 5.779 m², zapísaný v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX, každému spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/73; VI. na úplné vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalovanému uložil povinnosť vyplatiť žalobkyni sumu 2.556,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; VII. žalobkyni a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Martin súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva každému v sume 377,40 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; VIII. štátu voči žalobkyni a žalovanému priznal nárok na náhradu nákladov spojených so znaleckým dokazovaním v rozsahu 100 % a IX. žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok právne

zdôvodnil ust. § 150 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“). Vecne dôvodil, že zohľadnil a vyporiadal sumu 8.000 eur, ktorú nadobudol na základe kúpnej zmluvy o predaji bytu žalovaný po zohľadnení úhrady dlhu vo výške 1.934 eur (manželia mali dlh v čase predaja bytu voči spoločenstvu vlastníkov bytov), motorové vozidlo Dacia Sandero v hodnote 5.945 eur ku dňu právoplatnosti rozvodu manželstva, nehnuteľnosti (záhrady) sa rozdelili spôsobom dohodnutým medzi stranami sporu, finančné prostriedky na účtoch strán sporu ku dňu právoplatnosti rozvodu manželstva s tým, že na účte žalobkyne bola suma 2.185,54 eur a na účte žalovaného suma 0,14 eur a vyporiadaná bola i pôžička vo výške 7.000 eur, poskytnutá manželom bratom žalobkyne na kúpu motorového vozidla (vychádzajúc z výpovedí strán sporu a svedeckých výpovedí). Celkový majetok, ktorý súd prvej inštancie prejednal v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva (ďalej aj len „BSM“) bol vo výške 25.159,02 eur (7.000 eur pôžička, 5.945 eur motorové vozidlo, 6.066 eur časť kúpnej ceny za byt /8.000 eur mínus 1.934 eur/, 2.185,54 eur a 0,14 eur ako finančné prostriedky na účtoch a záhrady v hodnote 1.490,58 eur, 1.668,03 eur a 803,73 eur). Zo spoločného majetku nadobudla žalobkyňa motorové vozidlo v hodnote 5.945 eur, finančné prostriedky na účte vo výške 2.185,54 eur a záhradu v hodnote 1.490,58 eur (celkovo hodnota 9.621,12 eur). Žalovaný získal za predaj spoločného bytu sumu 6.066 eur, na účte mal ku dňu rozvodu manželstva 0,14 eur, záhradu nadobudol pri vyporiadaní v hodnote 1.668,03 eur a celkove mal zo spoločného majetku 7.734,17 eur (o 943,5 eur menej ako žalobkyňa). Súd však vyporiadaval aj pôžičku (7.000 eur), ktorú mali manželia za trvania manželstva na kúpu motorového vozidla, pričom celú pôžičku zaplatila žalobkyňa. Z titulu pôžičky bol žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 3.500 eur. Preto po odrátaní sumy 943,50 eur je žalovaný povinný zaplatiť rozdiel 2.556,50 eur žalobkyňi. Zo sumy 25.159,02 eur súd vypočítal aj súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva (3 % z prejednávanej sumy) a zaviazal k jeho úhrade obe strany sporu. Súd priznal Slovenskej republike nárok na náhradu nákladov spojených so znaleckým dokazovaním, keď náklady znalca neboli kryté preddavkami strán sporu a znalecká odmena bola uhradená zo štátnych prostriedkov. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zákonov, ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne tým, že obe strany sporu žiadali vyporiadať súdom ich majetok, a preto bude spravodlivé, aby obe strany znášali trovy konania.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 25. októbra 2018 sp. zn. 9Co/211/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie vecí, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Ako správne konštatoval i súd prvej inštancie v priebehu konania došlo k predaju nehnuteľnosti (bytu) patriacej do BSM, preto prvoinštančný súd správne pri vyporiadaní zohľadnil sumu, ktorá bola za predaj bytu stranám vyplatená a prihliadol i na výšku plnenia, ktorú obdržali strany za tento predaj. Takýto postup bol v súlade so zákonom. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo zrejmé, z ktorých skutočností súd pri rozhodovaní vychádzal, i to, akými úvahami sa riadil a keďže zo strany odvolateľa neboli uvedené žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal súd prvej inštancie, neprislúchalo ani odvolaciemu súdu vyhodnotiť vykonané dokazovanie inak, než ho vyhodnotil súd prvej inštancie. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p., vecne úspechom žalobkyne v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Navrhol zmenu rozsudku odvolacieho súdu tak, že žalobkyňi bude uložená povinnosť na vyplatenie sumy 3.976,49 eur žalovanému; eventuálne potom navrhol zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov a vrátenie im vecí na ďalšie konanie. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu pokladá za nekvalifikované a odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v súlade s § 220 ods. 2 C. s. p., nakoľko sa odvolací súd vôbec nezaoberal všetkými právne relevantnými skutočnosťami, ktoré mali právny význam a je nepreskúmateľné. Byt bol predaný po rozvode a preto kúpna cena nemala patriť do BSM. Zahrnutie

kúpnej ceny 8.000 eur do masy BSM (čo aj len jej časti) a jej vyporiadanie je v rozpore nielen s konštantnou judikatúrou, ale aj elementárnymi pravidlami vyporiadania BSM (a teda vada nespočíva len v zmätočnosti rozhodnutia). Žalovaný pochybnosti vyjadril aj vo vzťahu k údajnej pôžičke 7.000 eur, o ktorej žalovaný nemal žiadnu vedomosť. V tejto súvislosti žalobkyňa uvádzala rôzne sumy a s týmito nezrovnalosťami sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal, rovnako ako ani odvolací súd vo svojom skromnom odôvodnení rozsudku. Žalovaný poukázal aj na nesprávnosť výpočtov (svoje výpočty podrobnejšie rozviedol i vo vzťahu k sume, k úhrade ktorej bol zaviazaný).

4. Žalobkyňa dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/ 2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Žalovaný dovolaním namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku (odvolacieho súdu) nemá zákonom stanovené náležitosti, keď v skutočnosti neobsahuje žiadne odôvodnenie a ako také je nepreskúmateľné, pretože náležite nereaguje na jeho odvoláciu argumentáciu.

13. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcim účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere treba považovať naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/ 2017, 8 Cdo 49/2017).

14. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd uviedol, pokiaľ šlo o jeho vyporiadanie sa s rozsudkom súdu prvej inštancie a odvolaním žalovaného proti nemu len všeobecne, že sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu neprislúchalo vyhodnotiť vykonané dokazovanie inak, než ho vyhodnotil súd prvej inštancie. Odvolací súd len v krátkosti reagoval na jednu námietku (pozn. z viacerých relevantných odvolacích námietok), týkajúcu sa predaja nehnuteľnosti (resp. kúpnej ceny za nehnuteľnosť) a to iba v podstate konštatujú správnosť záveru súdu prvej inštancie.

15. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

16. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými tvrdeniami žalovaného (najmä vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa poskytnutia pôžičky bratom žalobkyne, nerešpektovania súdom prvej inštancie zásad pri vyporiadaní BSM a nesprávnosti určenia sumy, ktorá bola žalovanému uložená vyplatiť žalobkyni na vyrovnanie podielov).

17. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, obmedzenie sa ním (odvolacím súdom) na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia na zdôraznenie správnosti

napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciemu súdu ponechá) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti C. s. p. (tu por. § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016), v rámci rekodifikácie však zákonodarca do zákona výslovne vniesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodit' z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, na ktorom ani súd rozhodujúci o odvolaní nevidí dôvod nič meniť alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na posudzovaný problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

18. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalovaného žiadne konkrétne stanovisko (s výnimkou stručného konštatovania správnosti záveru súdu prvej inštancie o zahrnutí rozdielu kúpnej ceny za byt do vyporiadania BSM), vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

19. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. ak aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúci za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol len odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.